

ТОДЕ НИКОЛЕТИЋ

**ЈА ТЕ ВОЛИМ
ЗА ДОМАЋИ**

2016.

ТОДЕ НИКОЛЕТИЋ

**ЈА ТЕ ВОЛИМ
ЗА ДОМАЋИ**

Издавач:
Удружење „Свети Спас“

Рецензија:
доц. др Светлана Калезић Радоњић Институт за
дјечију и омладинску књижевност/
Institute for Children's and Youth Literature

За издавача:
Златко Маврић

Илустрације:
Горан Новаков

Лектура:
Александра Савић

Штампа:
Графоофсет Челарево

Тираж: 300
2016.

Публикација је штампана у оквиру Програма “Песниковање”, који је финансијски подржао Комесаријат за избеглице и миграције, а спроводи Удружење грађана за помоћ расељенима са КиМ - “Свети Спас”. Садржај публикације представља искључиву одговорност Удружења “Свети Спас” и ни у ком случају не одражава ставове Комесаријата за избеглице и миграције.

ДЕТИЊСТВО И СРЕЋА ТО ЈЕ ИСТО

Непролазно је само оно
што је искрено, честито и чисто,
као мајчински тојло бринуто крило
и њена рука нежна у коси.
Детињство и срећа - то је исто...
И кад све буде недостижно,
И кад нас не буде било...
Остаће неки ветар
да нас поново сеје
и у бесконачност
носи.

Тоде Николетић

ДЕТЕ

Велико је само оно
Што до детета расте
И што с лакоћом може
У дечји осмех стати.

Дете може летети
Попут ласте
И може месец да скине
И натраг да га врати.

Мало је само оно
Што му отима срећу
И што му сузом сланом
Мало око влажи.

Дете не жели ништа
Осим љубав већу
Зато га пустите да је
Сам за себе тражи.

Ја те водам
за домаќин

ЗАЉУБЉЕНИ

Заљубљени главе губе,
и не уче, и не уче...
Ко лептири, само лете,
и сањају, и сањају...
Онда пате и дангубе,
данас, сутра, као јуче...
И сијају, ко комете,
и све тако у бескрају.

Заљубљени кришом плачу,
и уздишу и издишу...
Ко острва усамљени,
као неки Робинсони...
Нека сетна писма пишу,
лицају се, затим цмачу...
Од љубави опчињени,
цуњају по васиони.

Заљубљени дупло воле,
иза школе, око школе...
Окицама трепте нежно,
знатижељно, неизбежно...
Од немира расту брже ,
ко из воде млада трска...
И све док их бубе држе,
и све док их срећа прска...

Нек' им увек тако буде,
порашће у добре људе.

ДА СЕ НАША ЉУБАВ ПАМТИ

Хајде да се заљубимо ,
лепршаво и онако.
Нека траје у бескраје...
Ти ћеш мене
лелујаво,
а ја тебе,
тихо, лако.
Да бројимо уздисаје...

Хајде да се дотакнемо,
скроз пожељно,
топло, тајно.
Нек се врти и окреће.
Ја ћу тебе
знатижељно,
а ти мене
осећајно.
Да букнемо као цвеће...

Хајде да се
пољубимо,
нежно, слатко, идилично.
Нек' све гори и нек' пламти...
Ти ћеш мене
врло кратко,
а ја тебе безгранично.
Да се наша љубав памти...

ХАЈДЕ ДА СЕ

Хајде да се удварамо
једно другом.
Ја ћу рећи:
“Месечина ноћас сија
чудним сјајем.”
И док месец жар
просипа озвезданим
полукругом.
Ти ћеш рећи разнежена,
сасвим фина:
„Стварно сија,
ох, што прија!
Огрни ме загрљајем.”

Па кад спустим руку на те
са дрхтајем, као птиче.

Тад ћу рећи:

„Гле како се месец
крије. Поноћ стиже!“

И док звезде застиђене
теби личе,

ко из приче.

Ти ћеш рећи:

„Мило моје,
хладно ми је,
приђи ближе.“

А кад тама сасвим лено,
сасвим немо,
на нас пљусне
своје боје

црне као гар из пећи.

Загрљени ћутаћемо
и грејати душе своје,

А усне ће
тихо, нежно,
уплетене

љубав рећи.

САН

Шта Нина ради док
ноћу сања

и док месец звезде
по небу роји?

Ништа.

Нина се топи од
путовања
и од звезданог сјаја
хаљину кроји.

А шта ће Нини
хаљина сјајна
са небеског,
плавог свода?

Пссст...

То мора
остати тајна.
и не сме ником
да се ода.

У реду.
Нек' тајна буде
и прича њена
звездана, фина.
Међутим,
све нас копка
да није? Да није?...
Заљубљена
Нина?

Е, то вам
не смемо рећи
док ноћ
не протекне.
А зашто?
Не смемо ником
шаптати о срећи
да сан не
утекне.

А сутра,
кад нам се
врати фина,
с хаљином
из тајне жежене,
схватићете
да је Нина
сањала
целу ноћ - мене.

ПЛАВИ СНОВИ

Кад спава Нина
и сан спава
у својој прозрачној
пиџами,
тад месечина
постане плава
па све запливи
У тами.

Под трепавицом
бескрај пљусне
и рој свитаца
је воде.
Она мало напући
усне
и на постељи
плавој оде.

А онда плови
У бродићу
Као на меком длану.
Са њом плави
путују снови
на јастуку
ка новом дану.

И све од среће
и плавих снова
у соби цвета и расте.
Као што расте
песма ова од боје
плавичасте.

Па све се
ко љуљашка њише
и сном обмотава.
Молим вас, тихо,
тихо, још тише...
Нек Нина
још мало спава

ПЕГУША

Зашто су твоје пеге
тако лепе изјутра
кад у школу сањива
ступиш?

Јесу ли од Сунца?
Расту ли изнутра?
Или од шећерне репе,
ил' их са цветова
купиш?

Дај, проспи их
по осмеху мом,
ко жутић мирис у пољу
од меда.
Нек' процветаку у мојој
песми ко стих.
И нек' у срцу нађу дом.
Обрадуј у разреду
једног жгољу
што те кришом гледа.

Хоћу да будем
једна бар
и да се на твојем лицу
стопим,
и распукнем
ко ракета сјајна!
Осећам њихов жар,
као ватру у свицу,
кад очи на часу склопим,
и сањам како те волим
пегушо моја тајна.

РУКЕ

Твоје руке
не дају ми мира
и фале ми
ко драга лектира.

Као муњом
моје срце спржиш
кад другога
после часа држиш.

Три недеље
болујем и патим
сањам мали
прстић да ухватим.

Да претворим
дланове у море
и цео се увучем
под поре.

Сто година
у школи бих био
кад бих твоју
руку пољубио.

Ко принцези
из бајке чувене,
звездо моја
далека од мене.

Имам мана
зрикав сам и шепам,
дотакни ме
да могу да крепам.

ЉУБАВ У ЈЕДАНАЕСТОЈ

Љубав чудна крила има
тако стоје ствари,
примети се у очима
кад из срца жари.

Усели се као немир,
на часу у школи,
и упали цео свемир
кад те неко воли.

Ево иде једанаеста
растем ко да летим,
у срцу ми има места
чим се тебе сетим.

Љубав више табу није
кад се сретну двоје,
уме за трен да опије
чим се срца споје.

Појави се па полетим
као и ти што си,
упали се кад осетим
да ме теби носи.

Ево иде једанаеста,
растем ко да летим.
У срцу ми има места
чим се тебе сетим.

ПОСТОЈИМ ДА ТЕ ВОЛИМ

Потрошен попут
школске креде,
и расут испод
табле, ко креч.
Готово да нема
ни једне среде,
а да ми не фалиш
ко блага реч.

Четвртком чекам,
жедан се надам
да ћеш однекуд
у вид ми банути,
и, као несташан
дечак страдам,
за мало љубави
што нећеш канути.

Петком се враћам
до куће горак,
са две јединице
из чежње голе,
ослушкујући путем
знани корак,
у празном срцу
из пусте школе.

Понедељак и уторак
више не бројим,
кад тебе нема,
немам ни себе.
И све док те волим
знам да постојим,
а постојим
да волим тебе.

ЈА ТЕ ВОЛИМ ЗА ДОМАЋИ

Недељом кад школа ћути
и звоно у холу дрема,
као сати су минути,
кад те нема. Кад те нема.

Обе ноге су ми леве,
срце полупразно ми је,
досадни су игра, Те-Ве,
кад те није. Кад те није.

Ти си моје друго пола
које увек викенд дели,
али кад нас споји школа,
обоје смо тада цели.

Кад би дани били краћи
и муке би било пола,
ја те волим за домаћи,
ти си мог живота школа.

Недељом кад школа спава
и одмара ђачка трема,
боли грло, боли глава,
кад те нема. Кад те нема.

Обе су ми вишка руке,
не знам шта ћу, нити где ћу?
Сав сам смушен од те муке
ни шта хоћу, а шта нећу.

Ти си моје друго пола
које увек викенд дели,
али кад нас споји школа,
обоје смо тада цели.

Кад би дани били краћи
и муке би било пола,
ја те волим за домаћи,
ти си мог живота школа.

ПЛАВИ ОБЛАК ДЕТИЊСТВА

Кад сам хтео да те волим
нежно као цветић пчела,
и глад дечју да утолим,
ти си увек другог хтела.

Сањао сам сав опијен
твоје, очи, руке лаке,
и бежао да се скријем
у облаке.

Била си ко измаглица
у мом оку, у мом слуху,
срце моје кукавица
ишчезло је у ваздуху.

Кад сам хтео да те љубим
љубио сам само сену,
са уснама цртам грубим
твоју усну измишљену.

Крао сам те из наручја
од дечака, трешњо зрела,
занесен од милозвучја,
али ти си другог хтела.

А хтео сам само љубав,
у сусрету, додир, лакат.
мислио сам да сам губав,
да сам ћорав или сакат.

Желео сам да ми речју
ко најлепша сјајна зрака,
урониш у душу дечју
и скинеш ме са облака.

Сад године тихо бројим,
чекам да детињство мине,
на облаку плавом стојим,
не дам ником да ме скине.

СПОМЕНАР НЕПРЕБОЛА

Оде лето, а са њиме
моја Аса остави ме.
Однесоше тугу роде,
с другим она некуд оде.
Пуче кестен на две поле.
залуд чекам испред школе.
Осврћем се, све се надам,
сличан лишћу, с кишом падам.
Мокар као јадно псето,
оде Аса, оде лето.

Ко страшило сам на стражи,
по празнини око тражи.
Гори срце попут жишке,
нигде торбе, нигде шишке.
Нит' осмеха да ме згреје,
шта ли ради? Аса где је?!
Ветар моју чежњу носи,
налик клинцу који проси.

Од јесени већ сам жући,
ајме мени, сам ћу кући!
Оде рода, оде ластва,
главо моја будаластва!
Није чудо што сад желиш
са птицама да одселиш.
Ал' кестена стављам пола,
у споменар непребола.

ОБЕЋАЈ ДА НЕЋЕШ ОДРАСТИ

Обећај да никад нећеш одрасти
моја најлепша тајно.

Желим да те сачувам
у детињству што безглаво
жури у свет брига и туга
где нема снова више.

Пошаљи ми осмех по ласти.
хоћу да те волим плаво.

и то плаво док не
букне из тебе дуга
и љубав не замирише
лепше од цвета багрема
кад лети на нас пљусне
жедне.

И све док смо дечје наивни
и будаласти
умећемо да волимо
безгранично и осећајно,
као кад нам се сретну усне
и очи чедне.

Обећај да ћеш остати млада
моја најлепша тајно.

Желим да са тебе шљашти
радост, ко шећерни прах
с колача којих смо остали
гладни у свету
изобилља и јада.

Нек са тебе смех прашти
сто година бар.

Дај да те волим бескрајно
да ми застане дах.

И то тако врело
док не постанемо жар.

Букни ко нада и сјај
детиње, лепршаво, трајно...

Обећај да нећеш одрасти!

Обећај.

Обећај.

ТИ СИ МОЈА НАЈЛЕПША ЛЕКТИРА

Сваког дана срећем те у школи
налик цвету из бајке чувене,
сваки клинка сања те и воли
а ти само симпатишеш мене.

Сваки одмор погледом ме такнеш
и немир ми из очију скинеш,
а онда ми ко лептир умакнеш,
насмешиш се и лепотом минеш.

Да те волим шапће школа цела,
питај Лорку и славног Шекспира.
Знам напамет сва књижевна дела,
ти си моја најлепша лектира.

Сваки минут одбројавам сате,
па те цртам на корици свеске,
кад зазвони, прво мислим на те,
слађи си ми од најслађе брескве.

А кад кренеш после школе кући,
с мојим срцем уз петице нове,
пола мене иде посрћући
носећи те у крилате снове.

Да те волим шапће школа цела,
питај Лорку и славног Шекспира.
Знам напамет сва књижевна дела,
ти си моја најлепша лектира.

ЉУБАВ ЗОВЕ

Прорадио црв у мени
и срце ми чешка,
деда каже то су гени,
а тата се смешка.

Руменим се, сав треперим
грозница ме хвата,
из потаје једну мерим
са четвртог спрата.

Деда гледа згодне бабе,
тата мига тети,
баба виче: „Три барабе!“
Мама метлом прети.

„Па шта ако нисмо свеци!“
Гунђа деда баби,
„Такви су нам били преци
на женскиње слаби.“

Сва три смо ко саће меда,
три велике чове.
Још ме она мала гледа,
одох. Љубав зове.

ТРИ УНУКА

Дуњи, Матији и Искри

Благо деди кад му коса седи
од детињства нека позлати је,
сваки минут ко година вреди
поред Дуње, Искре и Матије.

Благо баки јер су јој једнаки
од лепоте шљаште као муње,
сваки трен је као вихор лаки,
поред Искре, Матије и Дуње.

Три унука радост раскрилише
над којима сва љубав дежура,
да им Дуња ко дуња мирише,
лепша него руменцвет Божура.

У свом срцу несебично кроте
мало сунце ко мајушног свица,
да им Искра букне од лепоте
лепша него Призренска Бистрица

Трећи сан је кућна симпатија
и несташна делија нанина,
Божји дар је мезимче Матија
који расте као Шар планина.

Три унука довољно за срећу
хвала Богу што деца постоје,
нека живот са песмом покрећу
и нека се добротом утроје.

ГАЛА БАБА

Чим пензија баби иде
одмах вади сићу,
па ми каже: „донеси де,
онај на штапићу.“

А онда ми тутне кофер,
списак без цензуре...
Донеси ми Мистер Пропер
и кекс Петит Беуре.

Сто динара баба даје
и није јој мило.
Купи баки које јаје
и шећера кило.

Слушај добро своју баку,
па све тети плати,
Себи купи једну жваку,
и кусур ми врати.

КАД БАБА КОЗУ МУЗЕ

Кад моја баба козу музе
то је да ти потеку сузе.
У штали крене мека и дрека
због каблице козијег млека.
Чим баба чучне уз ситу козу
коза заузме познату позу.
Рашири ноге, истури виме
и одблеји баби помузи ме.
А баба стиска стеже и цеди
да буде млека и њој и деди.
Од муке колутају очи кози
као да баба формулу вози.
Повуци потегни, потегни повуци,
притиска баба виме у руци.
Као да крекеће хиљаду жаба,
не да се коза, не да се баба!
Битка се бије уз страшну грозу
док баба празни сироту козу.
Тек кад је у кофи довољна доза,
одахне баба, одахне коза.
И кад се битка крају приведе,
има да се богато једе.
А да'л је коме криво ил' право?
Важно да је козје млеко здраво!

КОКА ИЗ СКОБАЉА

По буњишту чепркала кока,
граораста ко са неког спота,
а онда јој слети из троскока,
згодан певац са оближњег плота.

Па је затим упита без срама,
сав шартмантан и без пуно ларме:
„Је ли пиле, због чега си сама,
имаш момка и с које си фарме?“

Истог трена коки даха неста
и умало срце да јој прсне,
па му рече црвена ко креста:
„Из Скобаља, ту код Мале Крсне.“

Чим то рече певац зграби коку,
кукурикну да љубав добије,
и шапну јој уз најслађу цмоку:
„Најлепше су коке из Србије!“

СЛУЧАЈНО ОНАКО

Пало сунце за облаке,
већ дремају ћурке,
хајдемо код моје баке
да играмо жмурке.

Вече тиха с неба пада,
поветарац дува,
бака спава као клада,
и мало је глува.

Кад захрче, нема бриге,
нека сева муња,
склонићемо сто и књиге
и мачка јер куња.

Чуваћемо баку стару,
немој да се бојиш,
ја ћу бити у ормару,
а ти ћеш да бројиш.

Онда ћу се вешто скрити,
наћи ћеш ме лако.
једном ћу те пољубити,
случајно, онако...

ПРИНЦЕС КРОФНЕ И МИЛЕНА

Свако има неку тајну
у срцу скривену.
Волео сам принцес крофне
и једну Милену.

Кад год бих је угледао,
био сам без даха.
умазан од принцес крофне
и шећерног праха.

Очима би затрептала,
па срце убола.
А онда би упитала:
„Еј! Је л’ може пола?“

Падао сам у дилему
са бригом на лицу,
Гледао сам у Милену,
па у посластицу.

Отишла је, љубав мину
и остави мене,
нема више принцес крофне,
нема ни Милене.

Свако своју тајну има
да пати и грца.
Горко ли је с колачима
кад живиш без срца.

СВЕТА ТЕТКА

Ти си као слика ретка,
кад те видим, све ми лакне,
али твоја брижна тетка
поред тебе, ни да макне.

Кад те сретнем, она љута
присутна је са свих страна,
очима ме стално гута,
као да је копирана.

Ко грамофон стари звучи,
и мерка ме, као зверка,
изнад мене дан-ноћ чучи
та дебела каћиперка.

Не смем ништа да те питам,
и кад пишем, и кад читам,
што због страха и од треме
све се мислим ритнуће ме.

Па се питам чему све то,
што стражариш као пас?
Разумеш ли ишта тето?
Иди негде, остави нас!

Учићемо, шта би друго?!
без паузе и без грешке.

Не долази дуго, дуго...
лекције су баш, баш тешке

НИСАМ МОГ'О С МАЧКОМ ДА ТЕ ДЕЛИМ

Нећу с тобом ни секунду више,
готово је, на све стављам тачку.
Љубомора над нама се њише,
ја те волим, а ти волиш мачку.

'Ајде што је готивиш и мазиш,
као да је дијаманти красе,
ал' на мене и вољење газиш,
осећам се к'о тринаесто прасе.

Око ће си дан-ноћ забринута
шљашти са ће кадифа и свила,
на мене си мрзовољна, љута
као да сам миш од триста кила.

А поједе ко повећа срна,
све од реда тамани и гута,
а уз све је баксузна и црна
сто пута ми пређе преко пута.

И редовно мјауче у мраку,
затим хрче, као дивља свиња,
три пута сам већ сео у каку
полудлакав јер се стално лиња.

Одох пиле, готово је, селим,
заборави на љубав дечачку,
нисам мог'о с мачком да те делим
на романсу нашу стављам тачку.

ЉУБИЦА МЕ УЧИ ДА СЕ ЉУБИМ

Љубица је из љубави ткана
од нежности као трска буја.
када бане сасвим дотерана
опрљи ме лепотом ко струја.

Чим ме такне у трену се топим
као да сам сапун а не момак,
онда очи ко кокошка склопим
а лептири тад шмугну у стомак.

Љубица ме учи да се љубим
уз пољубце и оно остало,
од радости као труба трубим
и данима љубим огледало.

Онда певам као у опери
и језиком палацам ко змија
кад Љубица уснама одмери
јој милине, баш пољубац прија.

Залепи се као „Орбит“ жвака
да у трансу попут пловка плутам,
и размишљајам у чему је цака
док очима ко шашав колутам.

Љубица ме љуби врло стручно
и њише ме пољупцем ко барком
а љубљење и знање научно
каже да је учила са Марком.

ЗВЕЗДЕ У НАМА

ЗАВИЧАЈ ЉУБАВИ

Детињство не признаје границе
из Богородице Љевишке и Грачанице
уvek ће звонити звона
и биће радосног плача и крштења.
Пелена ће бити најлепша застава
и спона која ће спајати оне који воле
и који вечно трају.
Само дете може свет да мења
и само децу неправде боле
кад им кликере отимају.
Зато, не дирајте никада
оно што се зове завичај и кућни праг.
Не можете угасити сјај
и затрти траг онога што
је урезано у срцима децјим.
Дете памти ако му учиниш зло
или му руку доброте пружиш.
Дете иде стазама човечјим
и расте ко трн или цвет.
Научи зато да му служиш,
да га пратиш и искрено га волиш.
А кад га потпуно схватиш
и кад од љубави окрилатиш
и одеш у свет.
Неће бити важно у којој
се цркви молиш.

МАЛИ ВЕЛИКИ ЧОВЕК

Ништа на свету случајно није
и то понекад шашаво звучи,
свако у себи некога крије,
можда у теби геније чучи.

Послушај срце шта ће ти рећи
у њему крила расту мека,
и увек маштај о својој срећи
која те негде скривена чека.

Књигу под јастук и снове лови,
замишљај да си витез са пером,
а онда до своје звезде заплови,
али све чини душом и мером.

Веруј у љубав која те носи
и кад не будеш од других бржи,
једном ћеш знати шта си и ко си,
само до циља храбро издржи.

А када једном стекнеш име,
па кад те буду по њему знали,
никада се не хвали тиме,
и не заборави да си мали.

Ништа на свету случајно није,
тако је кажу мудрији одвек,
свако у себи одговор крије
да би се могао звати човек.

СВИТАЦ

Нежно као сан без краја
тако ноћас мисли лете.
Ја сам свитац сав од сјаја
који срећу свима плете.

Имам крила као вила,
осмех широк као дуга,
да бих њима обавила
сваког кога боли туга.

Тихо као шкољка плава
коју купа бистра река,
ја сам бисер који спава
и који те тајно чека.

Имам снове и дарове,
загрљаје чак до неба,
да бих стигла ноћи ове
сваком коме љубав треба.

Ако ову песму схватиш
и ако ти души прија,
тек кад у сну окрилатиш,
бићеш свитац као и ја.

ЗВЕЗДЕ У НАМА

Нама је дато звезде да бројимо,
под капом неба љубав да пружимо,
будимо срећни, јер постојимо,
да око сунца с добротом кружимо.

Ко мало сјаја у себи носи
и схвата мрава, травку и слона,
болесног ил' просјака који проси,
томе је срце васиона.

Замисли да си цвет или пчела,
речни жубор, талас од пене...
Отвори радост из свога тела
и пусти да љубав из тебе крене.

Нама је дато све да љубимо
и да слабијим увек служимо,
и кад бедимо, и кад губимо,
да једни другима руке пружимо.

Лепе мисли у себи да гајимо
и да се ко пчеле медом ројимо,
из добродушности да засјајимо
и да се бескрајном срећом појимо.

У сваком има звезданог сјаја
који нас скривен у срцу прати,
он нас у море жеља спаја
да би га могли неком дати.

Нама је дато, јер ми смо јачи
од свега што мало љубави треба.
Пробуди доброту и њоме зрачи
и схватићеш да си звезда са неба.

ЗАМИСЛИ

Замисли како се до звезде расте,
педаљ по педаљ, тихо, лако...

Позајми нежна крила ласте
и лети дуго, смело, полако.

Замисли стабљика жита да си,
што пружа сунцу главице клас,
или кап росе која га кваси,
да буде лепши свет око нас.

Развуци осмех и буди драга,
запевај песму да сви певуше,
нека ти у нежности буде снага,
нека ти љубав тече из душе.

Замисли да си ветар што лута
и носи најлепше дечје жеље,
или оџачарово дугме с капута,
што чува срећу за пријатеље.

Замисли да си бескрајна река,
слободна, своја, бистра и чиста...

Замисли како те неко чека,
као детелину с четири листа.

Рашири загрљај детињаста,
запевај песму да сви певуше,
до своје звезде храбро порасти,
нека ти љубав тече из душе.

СВИТАЦ ДОБРОТЕ

Свако у себи доброту носи
ко малог свица препуног сјаја,
нађи је храбро и знаћеш ко си,
она обале најлепше спаја.

Можда баш тебе негде чека
ил' ти у сусрет скривена креће,
пожури, она је најбржа река,
рашири ко свитац крила среће.

Из сваког од нас доброта вири,
негде у души она светлуца,
тајанствена крила у нама шири,
од малог свица па све до сунца.

Оно што хоћеш, што желиш бити,
то чува у срцу скривена клица,
љубав те води, љубав те штити,
у којој расту крила твог свица.

А кад порасту једног дана
и почну добротом ко звезда сјати,
пустићеш свица са свога длана
и некоме га за срећу дати.

КРСТ

Може ли човек без снова?
Без срца ишта може ли?
Веруј у љубав изнова,
сваком доброте пожели.

Упали свећу воштану
кад поноћ сказаљка откуца.
Нека ти кроз срж коштану
молитва допре до срца.

Запевај старе песмице
које су праоци творили,
одломи парче чеснице
да би гладном удворили.

Оче наш кажи птицама
и прекрсти се притоме,
моли с пшеничним клицама
и буди нарави питоме.

Радуј се чистог образа
и једи посне обеде,
сети се својих пораза
и слави мале победе.

Говори тихим говором,
нека утихну куршуми,
окити мрава ловором,
помилуј јагоду у шуми.

Живи по Божјем закону
и вежи мржњу узицом,
пољуби руку ђакону,
клекни пред дечјом сузицом.

Воли да грехе окајеш
и буди у молитви чврст,
а све док волиш и дајеш,
љубав ће бити твој крст.

ВРАТИЋЕ СЕ ЛАСТЕ

Из наше љубави љубав расте
топлија од сјаја далеких звезда,
вратиће се једног пролећа ласте
у своја већ давно отета гнезда.

Од нашег смеха смех ће цветати.
туга ће се у заборав одселити,
опет ћемо се слободни шетати,
детињство не сме нико делити.

Опет ће доћи дани свечани
и песма дечја кад зло утрне,
чекаће нас расуте Високи Дечани,
и купине зреле када поцрне.

Букнуће божури у малом надању
да ће нас поново радосне скупити,
ми, рођени у великом страдању
које не може мржња купити.

Наше детињство, куће, оранице...
У нашим срцима увек ће трајати,
као иконе свете Грачанице
пред којима ће се свет кајати.

Све док нас има бол ћемо носити
и овим суровим светом лутати,
можемо једном све опростити,
ал' никад не смемо прећутати.

Трави
Кинограф

ТАЈНЕ И СНОВИ

Иза сваке тајне
постоји тајна,
саткана од вољења
које пламти...
Само су дечије
љубави трајне,
и срце само
тренутке памти
у којима
бескрајно волимо
и трајемо,
пуни нежности
паперјасте...
И док постојимо,
треба да дајемо,
и, ко комете,
да протутњимо,
претворени
у снове
детињасте.

ЛЕПТИРИЋИ ЉУБАВИ

Љубав то је стање оно
кад у теби звони звоно.
- А ти клатно.

Љубав то су бубе лаке
што те носе у облаке.
- Неповратно.

Љубав то је слатки немир
кад заљуљаш цео свемир
- И полетиш.

Неке ти се очи десе
и у срце преселе се
- Па устрептиш.

Љубав то је оно стање
кад осетиш благостање.
- Да истрајеш.

Све што имаш срце то је
ал' због неког застало је.
- Па га дајеш.

Љубав то је ватра мила,
жар од нежног руменила.
- Којим пламтиш.

Ако паднеш да устанеш
и да као звезда планеш.
- Да је памтиш.

А кад једном дођу часи
и приметиш да се гаси.
- Сан твој плави.

У неком ће опет нићи,
тајанствени лептирићи.
- Из љубави.

ПЕСМА О НИКОЛИНИ

Николини Палдрмић

Све ми се чешће чини
да нисам написао песму
о Николини,
а она је готово порасла.
Ових дана скупљам речи са цветова
као мед пчеле
и молим свемир да јој се јави
из моје главе.
Николина је са неке звезде што је згасла
просипајући низ Пљевља сјај.
Сада светлост шета
и повијају се кајсије зреле
с јагодама у трави.
Сада љубомора гризе мраве
кад букне из ње осмеха трептај.

Ништа сам ако вас лажем.
Николина је једнакост доброте.
Николина је дете у великим
ципелама лета.
Николина је пуна кућа
драгоцености и изобиље.
Зато светлост и мед слажем,
и мешам ноте.
Зато мирис крадем с цвета.
Зато је описујем птицама
и дечацима што упорно
у њу шкиље.

А кад једног дана Николина
порасте сасвим и скроз,
од љубави коју пије из нас.
Кад њен стас поприми облик
рунолиста.
У цвркутање кад се претвори
Њен глас,
и кад оживи чаробни Оз
па сјај далеке звезде заблиста
ко хиљаду хидроцентрала
у тами.
Николина ће у песми
заувек остати она мала
што својим осмехом
светлост из душе мами.

СУНЦЕ ДЕТИЊСТВА

Нејри Половина

То парче сунца
што смо плели
растући ко млада
у води трска.
То су јагоде
које смо јели.
То је водопад среће
која нас прска.

То је будући цвет
што пупи
из нашег ока
ко светлост мека.
Па сипа нежност
по ђачкој клупи
као маслачак
капљице млека.

А онда клизи
попут чуна
из споменара
у бескрај плови.
Кажи, да ли се
у љубав рачуна
оно што беху
и наши снови.

Да ли се осмех
са чежњом слаже
и са кошуљом
три броја већом?
Реци, зашто се очи
на часу траже
кад свако иде
за својом срећом?

То мало сунца
које просим,
од овог света
где журба све је.
То је детињство
које носим,
да ме ко ти
кроз живот греје.

НЕПРОЛАЗНА ПРИЧА

За све на овом свету
треба имати кључић
којим се откључава тајна
у којој љубав звони,
као мирис у цвету
као меки јастучић,
само је љубав трајна
у овој васиони.

Зар ово небо није
сунцобран светлопави
под којим станују срећа
и нада твоја и моја,
па кад ноћ озвезда
од златне мелодије,
хиљаде далеких свећа
шаљу нам снове без броја.

Да ли си икада сновит
слушао шта крију снови?

Или откуда ветар
доноси приче далеке?
Живот је некад горак,
несрећан, и трновит,
али метар по метар
по њему храбро плови.
и буди део чуда
К'о семе које хода,
к'о будући хлеб
што у пшеници зре.
И лутај , лутај,
било куда,
живот је
она слобода
која не уме да мре.

А кад једном схватиш
од путовања кужан,
претворен у љиљан
у кљуну плаве ласте,
немој да будеш тужан,
снужден и преозбиљан,
остаће твоја љубав
у неком другом да расте.

ПОСТОЈИМ ДА ВОЛИМ

Понекад ми дође тако
да пишем о било чему,
да раширим руке и летим
као најлепша птица.
Знам да није лако,
ал' немам уопште трему,
и као сањалица
цео свет облетим.

Понекад просто пожелим
да будем обичан немир,
и да завирим тамо
где нико до сада није,
и тамо са неким сличним
све бубе да делим.
да ми се цео свемир
као блесици смије.

Понекад просто машта
уђе у моје око,
па ме нетремице
чачка и само чачка...
У своју сваштару тајну
слажем велико свашта,
док у мени дубоко
станују неке птице,
и један огроман део
нај плављег облачка.

Понекад наивно слажем
а никако да сложим,
моје хоћу и нећу
и туце свашта нешто,
па онда наивно лажем,
одузимама и множим...
скупљам и делим срећу,
и живуцкам врло вешто.

А онда звезде наберем
и свакој име делим,
па к'о врапче несташно
чепркам и жвргољим.
И тако детињство дерем
врло и позамашно,
и растем, тек да желим.
И постојим, тек да волим.

ЗАУВЕК ДЕТЕ

У овај одрасли свет
од брига и лажног сјаја,
као на рингишпил детињства,
великим кораком срљам.
Отворим знатижељу,
као латице виоласт цвет,
и, попут кликера стакленца,
у живот се откотрљам.

Великим кораком журим,
а пружам малене стопе,
неки ме луди ветар
у облаке вунене диже.
А онда, у плави одсјај
наивну главу загњурићу,
мислећи лудим срцем
да сам звездама ближе.

Играчке и споменаре
бацам у успомене,
као Ивица и Марица
камичке у тамној ноћи.
у мени љубав цвета,
као трешње румене,
и неко дете виче:
„Остани, немој поћи! “

А мене маме звезде
расуте по плавом своду,
и жар љубави вреле
што разум дечији муте.
Неке се очи драге
у моју душу гнезде,
и неће из мене да оду,
већ нешто слатко слуте.

Знам да сам опчињена
и да просто бокорим,
одлазим, препуна сете,
ногама хитрим и босим.
И верујем, одрасли свете,
да нећу да изгорим,
а оно ћу, несташно дете,
заувек у себи да носим!

ПЛАВИ КИШОБРАН

Недељом, кад школе заћуте,
и новембарска киша
опере наших стопала траг,
све више бројим минуте
мислећи на тебе наг
ко кестен у трави светлој.
Од неке сете све ми
тад наједном поплави,
и свет почиње да личи
на плави кишобран за двоје.

Онда на хартији белој
цртам срце...
Најпре твоје, па моје,
и вежем линијом дугом
да ми те не однесу
ветар и киша што
у прозорска стакла туку.

Затим стежем
плави кишобран,
окупан тугом,
налик на велику блесу,
и сањам како те
држим за руку
док ходам ко месечар
по плавом тротоару
грејући срце као птиче
с твоја два ока плава.

Све птице шапућу
да смо најлепши пар
на свету...
И то баш недељом
кад школа спава
а други дечаци не могу
да ти лепоту украду.

Скривам те под
плави кишобран
и једем као чоколаду
у спектру јесењих боја.
Волим сваку недељу
у новембру.
тада си само моја.

ТАКО БЛИЗУ, А ТАКО ДАЛЕКО

Наиђу понекад дани
кад се, к'о облак смрачим,
цео свет ми, одједном,
буде од карата кула.
Па питам лудо срце:
„Да ли ти ишта значим?“
И тражим зрнце сунца
у срцу празном к'о нула.
Нисам од оних дечака
што плачу и што слине,
и нисам татин јединац
да кукумавчим и гмижем.
Умем ја да полетим,
и знам како се гине...
Али, пред твојом лепотом,
заставу белу дижем.

Волим те, од срне бржу,
у хаљини боје пшенице,
када у школу банеш,
к'о сунчев златни штеп.
У мени ждрепци ржу,
и забрује воденице,
кад руменилом планеш,
к'о комете ужарен реп.

Ал' ми смо светови страни,
два удаљена пола...
Које никада и нигде
неће спојити неко,
као што не могу дани,
ни мала и велика кола,
а увек су тако близу,
и увек тако далеко.

НЕ ДИРАЈТЕ МОЈЕ БУБЕ

Исувише сам дете
да могу тек тако да схватим.
са сном испод шишке
у оку лептира носим,
лутке и крпице
не могу више да вратим,
па у предвечерје од звезда
мало нежности просим.

Нешто ме сасвим румено
и чврсто, к'о невидљива клешта
стеже, носи и веже,
и у срцу рингишпил прави.
Ви ћете одмахнути руком
и само рећи: „Којешта!
То су шашаве бубе
у твојој лудој глави.“

Исувише сам клинка
да могу лако да схватим
шта ме то снажно дрма,
и у соби к'о љуљашка љуља.

Осећам како дрхтим,
шмрцам и на јастуку патим,
нешто ме дубоко и слатко
у срцу немирном жуља.

Цео свет ми, к'о јефтин трик
и моја луцкаста машта,
одједном, к'о месец жут,
од неке сете поплави.
Ви ћете скупити рамена,
и само рећи: „Свашта!
То су шашаве бубе
у твојој лудој глави.“

Исувише сам зелена
да могу одговор дати.
дванаеста одлази
и са њом татино маче.
Са мнош на кревету
најдража лутка пати.
Са мнош се играчка свака
са полице опрашта и плаче.

На раскрсници детињства
коју ћу ускоро прећи,
остављам немирно дете
и све оне игре грубе.
Одлазим, ал' свима ћу рећи,
на прагу тринаесте:
„Молим вас, не дирајте
у моје шашаве бубе.“

ДЕВОЈЧИЦИ МОГ ДЕТИЊСТВА

Често ми бљесне слика
па те се с радошћу сетим,
док тонем у неке бриге
и безначајне туге,
а онда од прелепог лика
раширим руке и летим
и тражим парче среће
испод нестварне дуге.

И пловим чудним жаром
у оне ђачке тренутке
од којих ми срце старо
задрхти ко мало птиче,
па ходам тротоаром
и бројим кораке ћутке,
и склапам делиће драге
из наше најдраже приче.

Па дахом цртам руке,
очи ко кестење зрело,
колена бела ко пена
од страшног водопада,
и чујем умилне звуке,
и видим божанско тело,
ти ниси измишљена?
фалиш ко ваздух сада!

Да ми је да се вратим
у оно трошно доба,
па да те крајичком ока
опрљим преко лица...
И да те до куће пратим
попут оданог роба,
и светлим са истока
сјајем најлепшег свица.

Бани ми док нисам свео
од неке горке сете,
завони као звонце
да ти се лепој дивим!
А само сам ноћас хтео
поново да будем дете,
одмрси црне конце
да сасвим не посивим.

Хоћу да будем сена
која те верно прати,
и која вечери ове
стихове болом пише.
Љубави ванвремена
увек ми у старост сврати,
хоћу да те кроз снове
сто пута волим више.

СНЕШКО БЕЛИЋ

Низ небо се отиснуо
рој пахуља тога дана,
белих као твоје лице
од радости и од смеха.
Падале су нетремице
поврх стреха, залеђене...
Сећаш ли се снега, Ана?
Сећаш ли се можда мене?

Рекла си ми: „Хоћу Снешка“
чим напада снежно перје,
са очима као твоје
да ме воли.
Све је било ко вртешка,
твоја коса... предвечерје...
И пахуља на врх носа,
као зрнце слатке соли.

Правио сам бело биће,
градио га чудним страхом
од кристала твога лица
и од чежње што ме опи.
Дувала си у прстиће,
грејала ми руке дахом,
ко најлепша пахуљица
што се у мом срцу топи.

Лепио сам све до мрака
и дао му срце своје...
И дугмиће сасвим црне
са капута поцепана.
Лонац плави без дршака
са туфнама беле боје,
очи, метлу, шал од вуне.
Сећаш ли се тога, Ана?

Дала си му моје име
окићена као смрека
с пахуљама сећала ме
на најлепшу Белу Радугу,
а онда си крајем зиме
тихо као хладна река
одлетела преко мора
тамо негде у Канаду.

Ево зима врећу дреша
са мећавом у дуету,
место Снешка у мом телу
цвета нека горка рана.
Облак ме са неба теши
да си срећна у том свету.
Све је празно у мом селу.
Сећаш ли се Снешка, Ана?

РОБИНЗОН СА КАЛЕМЕГДАНА

Уни Ивановић

Круни се полако
досадни јуни,
последњи дани
топе се врели,
а по Београду
пустош плови.
Кад оде Уна
и ноћ се буни,
пола мене
се са њом одсели
тамо негде
у Херцег Нови.

Завидим шкољкама
и топлом песку,
таласима сланим
од мојих суза,
које их шаље
тамно око.
Уна, понеси
на пут свеску,
пази се јежева
и медуза,
и немој у воду
ићи дубоко.

Мажи на тело
што више креме,
па буди ко галеб
од среће гласна.
И увек сунцобран
носи са собом.
кад шеташ, нек
букну хризантеме!
Поцрни ко оне
трешње касне,
а ја ћу од
чежње за тобом.

Чувај се гусара
из других школа,
нарочито Сунца
и хладног пића
кад дан ужари
ко на роштиљу.
Не скачи с децом
са трошног мола,
сврати у музеј
Раичковића,
и обавезно
у Плаву шпиљу.

А кад се вратиш
трошном пругом
у пратњи твојих
тате и маме,
лепа ко бисер
и сасвим слана.
Чекаће те под
нестварном дугом,
загрљај и једно
меко раме,
Робинзона
са Калемегдана.

ДВЕ ПРУГЕ

Буде ми некада горко
и као облак сивим,
између снова и јаве
сећање на те ловим.
Сам на острву мокром,
мртав а ипак живим,
без срца и без главе,
у заборав туге пловим.

Чуваш ли још споменар
и речи препуне страсти,
и онај цветић свели
који сам убрао кришом.
А хтео сам ко опсенар
заједно с тобом одрасти
ко две печурке мале
купане летњом кишом.

Волиш ли још онако
да горе тело и кости,
љубиш ли нежно и врело
да се и птице грле,
ушуњај се у моје очи
тихо и ко сан полако.
Уђи у моје ждрело
мисли ти ноћас хрле.

Да заспим као шкољка
сам у постељи туге,
са бисером у срцу
који је ноћас нико,
на две стране света
ко раздвојене пруге
које никада више
неће спојити нико.

НАЈЛЕПША ЛЕКТИРА

Не уmem да мирујем
кад у школу банеш
и са дахом зоре
унесеш лепоту,
ко миш из рупе
из клупе извирујем
а онда ми планеш
у гладноме оку.

Не уmem да пишем
а још мање читам,
кад осмехом синеш
ко сунчева зрака,
одузмеш ми снагу
и на шкрге дишем,
па лупам којешта
у друштву дечака.

А онда те цртам
по свескама сањив,
на облаку плавом
пловимо на часу,
Од погледа твога
поражен и рањив,
чујем птице неке
у шушкавом гласу.

Незнање ме ода
од жудње и треме.
Да те волим чудно,
а не смем ти рећи.
Цвету који хода
усне су ми неме,
јер се плашим јадан
да ћеш ми побећи.

Боље да те волим
тајно и да траје
сав смушен и трапав
као нека луда,
и нека та лудост
никад не престаје,
и нека сам такав,
и нек боли свуда.

И нека ме сруше
три пута за редом!
И нека ме дрма
стотину лептира!
У срце сам своје
записао кредом.
Увек ћеш ми бити
најлепша лектира.

ПЛАМИЧАК

Из мог тајног споменара
истргнут је лист о теби
и све приче што сам ткао
у сећање своје пролих.
Нестала је свака шара,
спалио сам све у себи,
и кришом се исплакао,
да не боли.

Све другове из разреда
и сва места што нас памте
избегавам, да не свенем
ко рт голи.

Избледећу као креда
и далека светлост лампе,
на крај света када кренем,
да не боли.

Уништићу снове наше,
из секунда.
Нит ћу пити, нити јести
што си јела.
Бићу неко ког се плаше,
ђак охоли.
Вагабундо!
Понављаћу опет шести,
одселићу из твог тела,
да не боли.

Али боли, лудо моје,
болом чудним, што лелуја,
и надире као лава
носећи ме ко камичак.
Ипак, делић тебе буја,
од сунчеве златне боје,
да ми живот осветљава
неугасли твој пламичак.

ЛАКУ НОЋ ВЕЛИКА ТАЈНО

Кад Весна путем крене
и пронесе очи сетне,
зашуме нежни вали
и дрхтај по души пљусне.
дечаци, ко трешње румене,
провире кроз ролетне,
а она све их спали
крајичком вреле усне.

Кад Весна у школу крене
и ја мислима крећем,
пратим је стопу по стопу
ко неко несташно дете.
А онда на нараменице њене
попут лептира слећем,
и пијем нестварну лепоту
глумећи еполете.

Весна у мени шуми
ко лахор пролећну сонату,
и немир скривен под шишком
што прву бору прави.
улицом осмехе круни
слично трешњи у цвату,
и пали свемир жишком
кад ми се погледом јави.

Кад Весна кући иде,
иде и моја туга,
и свеске препуне тајни
од мог дечачког несна.
Падају пирамиде!
Руше се царства југа!
И мостови на Мајни,
кад оде моја Весна.

А онда снови плану
у соби од њеног лика,
па бљесне лепота, јако,
ко Сунце мало и сјајно.
Месец ми жути по длану
најлепшу бајку штрика.
Тонем у сан полако...
Лаку ноћ, велика тајно.

СКАЗАЉКЕ НА ПУТУ СРЕЋЕ

О теби могу само да сањам
и све о нама у сан да ставим,
крпице среће у срце склањам
и дрхтим кад се смушена јавим.

Кад прођеш као да нешто боли
у оку плавом немир ми слутитиш,
сви знају да те волим у школи,
а ти на поглед само одћутиш.

Сказаљке ми смо на сату среће,
свака се својом путањом креће,
од наше чежње усне се топе
и снова да се у једну склопе.

На небу сјаје звездана кола,
твоја су већа, а моја мања.
Знам да си моје најдраже пола,
о којој срце сваку ноћ сања.

Кад схватиш да смо мали точкићи
што тера месец сањив и жут,
ти ћеш ми усном ка усни прићи
и поћи са мном на сновит пут.

Сказаљке ми смо на сату среће,
свака се својом путањом креће,
од чежње наше усне се топе
и снова да се у једну склопе.

ХОРИЗОНТ ЛЈУБАВИ

Све сте у разреду
биле слатке и чудне,
као јагоде кад
с пролећа извире
румене.
Због вас смо целе
године сањали
у трансу.
А ви сте будне
будиле лептире
и око нас руке
ко бршљене плеле
ломећи нам срца
сва од морске пене.

Звонило је тад најлепше
звонце у школи
од Јелена, Милица
и неких немирних
Љубица.
Учионице су личиле
на гнезда
од цвркута лудог
несташлука.

Није се знало
ко кога воли
и ко има више
у глави бубица.
Треперило је у нама
море од звезда
носећи хиљаде
тајних порука
и цедуља.

А, онда сте наједном
одрасле
и отишле путевима
својим односећи
споменаре
ко душе чисте.
Ми смо остали
да лутамо за сновима
као морнари за
обалом препуном
сјаја.
Ипак, повуку у луку
неке давне јасле
и неке приче старе
и исте,
затурене међу словима
у хоризонту љубави
и бескраја.

*Зок растеш тихо
и пружаш руке
и корачаш смело
до своје мале среће.
Зайамити наивно Зейте,
ицпољку бонје лейоте.
биће брије и муке,
диће њесме и њлача,
и њује хиљаду миња
иашће на њвоје њело.
Буди мравље доброће!
Буди нарави срнеће!
Вера нека ње јача,
и сџићи ћеш до своја цџа.*

САДРЖАЈ:

ДЕТИЊСТВО И СРЕЋА ТО ЈЕ ИСТО.....	4
ДЕТЕ.....	5

ЈА ТЕ ВОЛИМ ЗА ДОМАЋИ	7
ЗАЉУБЉЕНИ.....	9
ДА СЕ НАША ЉУБАВ ПАМТИ.....	11
ХАЈДЕ ДА СЕ.....	13
САН.....	15
ПЛАВИ СНОВИ.....	18
ПЕГУША.....	20
РУКЕ.....	22
ЉУБАВ У ЈЕДАНАЕСТОЈ.....	24
ПОСТОЈИМ ДА ТЕ ВОЛИМ.....	26
ЈА ТЕ ВОЛИМ ЗА ДОМАЋИ.....	28
ПЛАВИ ОБЛАК ДЕТИЊСТВА.....	30
СПОМЕНАР НЕПРЕБОЛА.....	32
ОБЕЋАЈ ДА НЕЋЕШ ОДРАСТИ.....	34
ТИ СИ МОЈА НАЈЛЕПША ЛЕКТИРА.....	36

СЛУЧАЈНО ОНАКО	39
ЉУБАВ ЗОВЕ.....	41
ТРИ УНУКА.....	43
ГАЛА БАБА.....	45
КАД БАБА КОЗУ МУЗЕ.....	46
КОКА ИЗ СКОБАЉА.....	47
СЛУЧАЈНО ОНАКО.....	48
ПРИНЦЕС КРОФНЕ И МИЛЕНА.....	50
СВЕТА ТЕТКА.....	52
НИСАМ МОГ’О С МАЧКОМ ДА ТЕ ДЕЛИМ.....	54
ЉУБИЦА МЕ УЧИ ДА СЕ ЉУБИМ.....	56

ЗВЕЗДЕ У НАМА	59
ЗАВИЧАЈ ЉУБАВИ.....	61
МАЛИ ВЕЛИКИ ЧОВЕК.....	62
СВИТАЦ.....	64
ЗВЕЗДЕ У НАМА.....	66
ЗАМИСЛИ.....	68
СВИТАЦ ДОБРОТЕ.....	70
КРСТ.....	72
ВРАТИЋЕ СЕ ЛАСТЕ.....	74

ПЛАВИ КИШОБРАН	77
ТАЈНЕ И СНОВИ.....	79
ЛЕПТИРИЋИ ЉУБАВИ.....	80
ПЕСМА О НИКОЛИНИ.....	82
СУНЦЕ ДЕТИЊСТВА.....	85
НЕПРОЛАЗНА ПРИЧА.....	88
ПОСТОЈИМ ДА ВОЛИМ.....	90
ЗАУВЕК ДЕТЕ.....	93
ПЛАВИ КИШОБРАН.....	96
ТАКО БЛИЗУ, А ТАКО ДАЛЕКО.....	99
НЕ ДИРАЈТЕ МОЈЕ БУБЕ.....	101
ДЕВОЈЧИЦИ МОГ ДЕТИЊСТВА.....	104
СНЕШКО БЕЛИЋ.....	107
РОБИНЗОН СА КАЛЕМЕГДАНА.....	110
ДВЕ ПРУГЕ.....	113
НАЈЛЕПША ЛЕКТИРА.....	115
ПЛАМИЧАК.....	118
ЛАКУ НОЋ ВЕЛИКА ТАЈНО.....	120
СКАЗАЉКЕ НА ПУТУ СРЕЋЕ.....	122
ХОРИЗОНТ ЉУБАВИ.....	124

Публикација је штампана у оквиру Програма “Песниковање”, који је финансијски подржао Комесаријат за избеглице и миграције, а спроводи Удружење грађана за помоћ расељенима са КиМ - “Свети Спас”. Садржај публикације представља искључиву одговорност Удружења “Свети Спас” и ни у ком случају не одражава ставове Комесаријата за избеглице и миграције.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-1

НИКОЛЕТИЋ, Тоде, 1959-

Ја те волим за домаћи / Тоде Николетић ;
[илустрације Горан Новаков]. - [Београд] :
Удружење Свети Спас, 2016 (Челарево :
Графоофсет). - 132 стр. : илустр. ; 17 cm

Тираж 300.

ISBN 978-86-912947-1-7

